

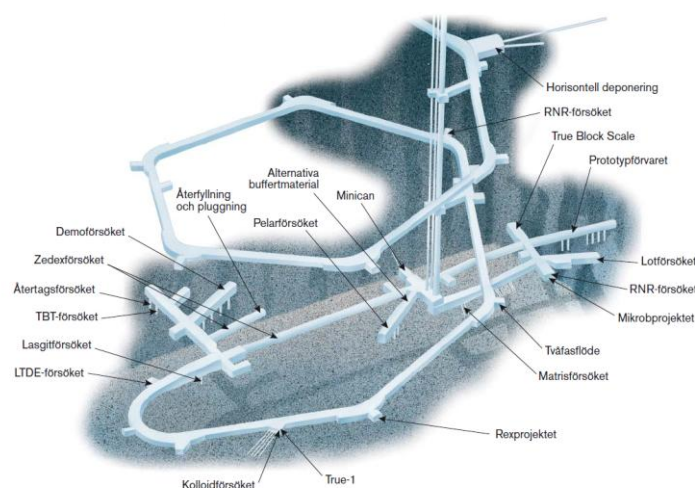
Reseberättelse avfallsgruppens Oskarshamnstur

Den 8:e januari var det dags för avfallsgruppens sista studieresa under sitt YG-år. Resan gick till metropolen Oskarshamn, närmare bestämt till Simpevarpshalvön. Ett fullspäckat program stod framför oss då vi på tisdagsmorgonen begav oss till Urbergsentrén.

Äspölaboratoriet från ovan, källa: www.skb.se

Efter en powerpointpresentation av SKB och Äspölaboratoriet tog vår guide, Roland, med oss ned i urberget. Under bussturen ner i tunneln fick vi lära oss om diverse FUD-projekt som pågått sedan starten 1995, vilka undersökt alltifrån mikroorganismer och geologi till barriärsfunktioner och deponeringsteknik. Bussen stannade ett par gånger på vägen ner i berget för att ge oss en möjlighet att titta närmare på några av försöksuppställningarna och på deponeringsmaskinen. Efter två spiralvarv nådde vi till sist ett djup av ca 460 m och botten av tunneln (eller åtminstone nästan – vi nådde en dörr som via ett antal galleravsatser och trappor ledde till botten). På 460 meters djup fick vi en skvätt 7000 år gammalt vatten från Littorinahavet och insåg att även östkusten hade saltvatten på den tiden.

Laboratoriet i genomskärning med försöksplatser utmarkerade, källa: www.skb.se

Efter en ljusshow och lite Eufori à la Loreen åkte vi up, up, up, up, up i en hiss som trots ett bra försök inte kom i närheten av vår missilbashiss från i höstas, sorry SKB.

Efter en snabblunch bar det iväg till nästa delmål, CLAB. Här gjorde vi ett guidebyte och fick en ny presentation av SKB, denna gång dock med tonvikt på mellanlagret. Efter teorigenomgången var det dags att klä sig i gult och ge sig ner i berget igen, vi nöjde oss dock med ca 40 m denna gång. Under rundvandringen nere vid bassängerna fick vi lära oss om alltifrån krigssjukhus till inspänning av seismiskt skyddade konstruktioner i berg och hur man kan länka samman bassänger med en kanal trots bergrörelser. Vi diskuterade även CLABs begränsningar rent kapacitetsmässigt och tittade på konventionella packningsställ (Volvos) och tätpackningsställ (Jaguarer).

Bild på oss vid bassängerna

Dagens sista studietur gick till kapsellaboratoriet där vi fick möjlighet att lära oss allt om gjutning, svetsning och testning av kopparkapslar och järninsatser. Vi var naturligtvis tvungna att göra en egen okulärbesiktning av SKB:s arbete med friktionssvetsningen, men kunde glatt konstatera att vi inte kunde hitta några defekter. Så det är bara till att köra hårt!

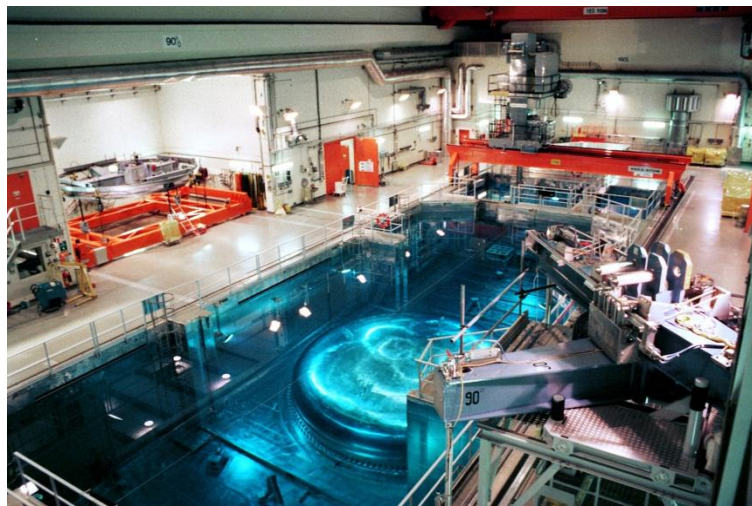
Svets gjord med friction stir welding, källa: www.skb.se

Efter lite egentagna initiativ att irra runt ute på Simpevarpshalvön lyckades vi tillslut hitta rätt och tillbringa förmiddagen den 9:e januari på OKG och O3:an.

O3, källa: www.okg.se

Vi fick först en generell presentation av OKG och de tre blockens historik, uppgraderingar och nuvarande problematik (vid besökstillfället stod O1 och O2 still), därefter var det dags att byta om för att ta oss en titt på anläggningen. O3 hade vid besöket dispens att köra med reaktorhallsbassängen oplomberad (d.v.s. det såg ut som på bilden nedan) p.g.a. att en fuktavskiljare var under hantering i bassängen. Fuktavskiljaren hade satts in under effekthöjningsprogrammet men visade sig ge vibrationer och var därför tvungen att bytas ut under den första revisionen.

O3 reaktorhall, källa: www.okg.se

Under besöket fick vi även möjlighet att känna lite på generatoren som vid besökstillfället matade ut lite drygt 1550 MW, d.v.s. världens största kokare maxade vid besöket, bl.a. tack vare en låg kylvattentemperatur. Med våra avfallsfärgade ögon kunde vi inte annat än förundras över kapaciteten och storleken på komponenterna på verket och lite försiktigt börja fundera på hur vi skulle kunna plocka isär detta verk på ett genomtänkt vis för att få hanterbara avfallsmängder att ta hand om i samband med rivningen.